

MINDEN FORRÁSOM BELŐLED FAKAD.

(ZSOLT 87,7)

*A év – Nagyböjt 2. vasárnapja**Gondolatok vasárnapra***ARCA „RAGYOGOTT”**

Gusztáv már fiatal korában kiállta a tűzpróbát. Tanuló volt egy autószerelő műhelyben. Hétfőn reggel a segédek és tanulók sorra dicsekedtek piszkos viselt dolgaikkal, vasárnapi élményeikkel.

- Te hol voltál tegnap? - szegezték a kérdést Gusztávnak

- Bibliaórán - mondta a kérdezett bátran.

Általános gúnykacaj, durva tréfák, szitkok özöne között Gusztáv nem félt, nem riadt vissza.

- Mi szépet tanultál ott?

Gusztáv válaszol:

- Jézus szavát: „Íme, én küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.”

Egyszerre csend támadt. Elment a kedvük a csúfolódástól.

Később megkérdeztem Gusztávtól:

- Mit gondoltál, amikor így keresztűzbe vettek? - Az arca ragyogott.

- Azt gondoltam, az egész műhelyt meg akarom hódítani Jézusnak!

A VASÁRNAP OLVASMÁNYAI ELÉ

Természetfeletti életünk kezdete az Istentől kapott meghívás, végső célja pedig az, amiben a három tanítvány csak átmenetileg részesült.

Az Úr parancsa nemcsak Ábrahámnak szólt, hanem mindnyájunknak: Hagyjunk el mindent, lépünk ki önmagunkból, hogy elnyerhessük az Úr áldását. Amint kiválasztottságunkat úgy az életszentséget sem a magunk érdeméből kapjuk, hanem a Jézus Krisztus által kiérdemelt kegyelemből. (Ter 12,1-4a)

Jézus nem azért találkozott a Tábor hegyén az Ószövetség két nagy prófétájával, hogy bátorítást kapjon tőlük, hanem hogy szívének gazdagságát feltárja előttük: arra vágyott, hogy diadalra vigye az Atya akaratát. (2Tim 1,8b-10)

A szeretet szárnyain nekünk is el kell jutnunk azokba a magasságokba, ahol lelkünk mindentől felszabadultan lehet Jézussal. Akkor találkozunk vele igazán, ha istenségének szentsége, emberségének jósága és tanításának fensége hatalmába ejti lelkünket. (Mt 17,1-9)

MEGFONTOLÁSRA

Kinek kellett a színeváltozás csodája? Jézusnak vagy az apostoloknak? Mózes

(a Törvény és a rend embere), Illés (az ihlet és a szárnyalás nagyja) és az elkövetkező Golgotáról beszélgetnek Jézussal: Velük az egész Ószövetség hódol a beteljesedés előtt. A biblikusok szerint az apostolokat készíti föl Jézus a szenvedése rémségeire. Nem nagy sikerrel: Jánosban derenghetett fel még a kereszt alatt is, hogy itt valami elképesztő dolog történik. Nekünk a nagybőjt próbálgatja suta szárnyainkat, hogy magasabb látásra emelkedjünk: Talán így émezhető lesz számunkra a feltámadás hihetetlen csodája...

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből (Mt 17,1-9)

Abban az időben:

Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és (ennek) testvérét Jánost, s külön velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: az arca ragyogni kezdett, mint a nap, a ruhája pedig vakító fehér lett, mint a fény. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés: Jézussal beszélgettek. Ekkor Péter így szólt Jézushoz: „Uram, jó nekünk itt lennünk! Ha akarod, felállítok itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Még beszélt, amikor íme, fényes felhő borította be őket, és a felhőből egy hang hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!”

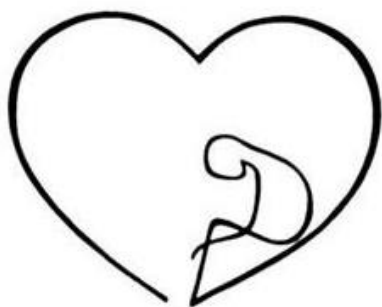
Ennek hallatára a tanítványok földre borultak és nagyon megrémültek. De Jézus odament hozzájuk, megérintette őket, és ezt mondta: „Keljete fel, és ne féljete!” Amikor szemüket fölemelték, nem láttak mást, csak Jézust egymagát.

A hegyről lejövet Jézus a lelkükre kötötte: „Senkinek se szóljatok a látomásról, míg az Emberfia a holtak közül fel nem támad!”

Ezek az evangélium igéi.

AZ EVANGÉLIUM FELDOLGOZÁSA

Az ember érzése, hogy a hegyeken, távol a világtól, közelebb van az Isten. Törekszünk-e arra, hogy mi is közelebb legyünk Istenhez? – Keressük-e ezt az erőforrást? **Bánom** - Mert hitünk gyenge: Uram, irgalmazz! - Mert félünk az Érted való szenvedéstől: Krisztus, kegyelmezz! - Mert jobban érezzük magunkat a köznapok szürkeségében: Uram, irgalmazz!

AZ ELENGEDÉS MŰVÉSZETE - Gyökössy Endre

Az tud lemondani valamiről, akinek már van valamije. Hadd illusztráljam ezt

egy gyermekkori élményemmel!

Kiskoromban Búdszentmihályon, egy kis szabolcsi faluban töltöttem vakációimat. Volt ott egy nagy gyerekkori ideálom: Matuska Jóskának hívták. Ez a fiú úgy tudott fára mászni, mint egy légtornász. Talán életemben olyan irigy nem voltam, mint amikor láttam őt fára mászni úgy, ahogy én, a városi kis vézna gyerek soha nem tudtam.

Sose felejttem el: egyszer elkapta az egyik ágat ragyogó, mosolygó arccal és az elkezdett recsegni alatta! Nem tört le, csak meghajlott, vészesen recsegett. Kétségbeesett arccal, görcsösen kapaszkodott, meg sem mozdult, míg el nem szaladtam Matuska bácsiért, és az jött is a kétágú létrával. Megfogta Jóska lábát és le akarta emelni, de Jóska még akkor se merte elengedni az ágat. Szinte lecibálta az apja. Nos, akinek *bizonytalanok a kapcsolatai, az egy életen át görcsösen kapaszkodik azokba*. Akinek nem volt biztos kapcsolata gyermekkorában, az a gyermekkori bizonytalan kapcsolatokba kapaszkodik infantilis módon egy életen át. Talán az apjába vagy az anyjába harminc-negyvenéves korában is, mert nem kapott tőlük elég szeretetet, és még mindig tőlük szeretne szeretetet kapni. Ezért nem tud férjhez menni vagy nem mer megnősülni, mert recsegő ágba kapaszkodik, öregedő szüleibe, ahonnan nem tudja magát a következő kapcsolat felé lendíteni.

Olyanok is akadnak, akik nem mernek megöregedni, mert nem voltak fiatalok igazán. Hívó és bölcs merészség az, amikor át mered lendíteni magad a másik ágra! Kapcsolatban voltál a fiatalsággal, középkoroddal - most ezt elengeded, és kapcsolatban leszel az öregséggel. Gyakorolnunk kell „ágakat” elengednünk és „ágakat” elkapnunk, hiszen egyszer *mindent* el kell engednünk. Ezek az elengedések - előgyakorlatok. Bölcs dolog tehát hittel lendülni, kapcsolatban lenni, majd elengedni és belekapaszkodni a következőbe, amit Isten lendít felénk.

Amikor tovább lendítjük magunkat az egyik ágról a másikra, az egyik életformából a másikba, mert kell, mert eljött az ideje - találkozunk egy holtponttal, a félelmetes holtponttal.

Egy másik hasonlattal élve: amikor a légtornászok trapéza előrelelendül, van holtpontja, amikor egy pillanatra megáll: akkor kell elengedni, mert akkor van ki- és átdobó lendülete! A légtornász ekkor éli át azt a töredék másodpercet, amikor se itt nincs, se ott, se az egyik, se a másik trapézon - amikor nekünk, akik nézzük, eláll a lélegzetünk. Akármilyen furcsán is hangzik, életünkben ezt

mindnyájunknak többször is át kell élnünk. Az átmeneti váltás pillanatát, a holtpont félelmét. Aki valaha vitorlázott, az tudja, hogy a vitorla átbillentésének is létezik holtpontja. Amikor a nagy vitorla az egyik oldalról - a fejünk felett - átbillen a másik oldalra, akkor a hajó egy pillanatra meg is torpan.

Az életben is találkozhatunk sok efféle holtponttal, amikor még se itt, se ott nem vagyunk. Például valaki már jogilag, biológiailag, fiziológiailag feleség, asszony - de lelkileg még a mama kislánya. És ha nem tudja a mamát elengedni, férje életét pedig „elkapni”, abból rossz házasság lesz.

Nehéz időszak, amikor valaki már nem fiatal, de még nem öreg: Görcsösen kapaszkodik fiatalságába, s nem mer átváltani. Ehelyett pánikba esik, kapuzárás előtti pánikba.

Ezért meg kell tanulnunk a nagy leckét: kellő időben elengedni dolgokat, embereket, helyzeteket, bátran - még akkor is, ha félelmetes a „holtpont” ...

IMÁDKOZZUNK PÉTERREL!

Uram, sokszor, sokféleképpen megmutattad már magadat nekem,
de ma valami különleges élménnyel ajándékoztál meg.

Minden érzékszervemmel megtapasztaltalak téged,
s így azt tudtam mondani: „**jó itt lenni**”.

Köszönöm, hogy felvittél a te titokzatos jelenléded hegyére.

Köszönöm, hogy beléphettem misztériumod teljességébe.

Úgy voltál ma jelen számomra, hogy kizárhattam a világ zaját.

Tökéletesen jelen voltál számomra,

és én is jelen tudtam lenni számodra.

Jöjj, Uram, minden nap, hogy meghalljam a te hangodat!

Jöjj, hogy keressem a te arcodat!

Jöjj, hogy ízleljem és lássam: jó vagy!

Adj bátorságot, hogy akkor is kövesselek, amikor felhő takar el.

Ajándékozz meg bizalmaddal,

hogy minden nap meghalljam: „Ne félj!”

Segíts, hogy figyelmem napról napra rád irányulhasson,

mert tudom, hogy csak ezáltal leszek képes embertársaim számára is jelen lenni,
csak így tudom az ő szavukat is meghallani. Amen.

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ **20/ 77-386-55; 30/ 849-8280**

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**

A kórházba került beteg gyógyulását várja. **„Beteg valaki köztetek? Hívassa el az egyház elöljáróit (papját), azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében!”** (Jak 5,14) Ne hagyja utolsóinak a legértékesebbet!
Hívjon betegéhez időben papot, amint kórházba kerül!